

havde forandret Plads i Toget, givet sig i Snak med andre o. lign.; men Væveren blev ved at hænge paa Siden af ham som en Burre og gottede sig ret ved at mærke den Opsigt, deres Kompagniskab vakte rundtomkring.

Ogsaa forhenværende Dyrslæge Aggerbølle saaes i Følget, skønt nærmest som en Skygge af sig selv, bleg og slunken, med en ynkværdig Frakke og luvslidt Cylinderhat, men stadig lige strunk af Holdning og med Næseklemmeren foran sine store, stift fremadstirrende Øjne. Den af Skæbnen saa ublidt omtumlede Mand var nu endelig endt som Fattiglem. Rigtignok vilde han paa ingen Maade selv indrømme det. Af Barmhjertighed mod ham — og desuden af en vis, uovervunden Ærefrygt for, hvad han selv kaldte sin „Rang“ — havde man nemlig ladet ham blive boende i sit gamle Hjem og lod ham i det hele den offentlige Understøttelse tilflyde under saa hensynsfulde Former som muligt. Derfor paastod han ogsaa haardnakket — og troede efterhaanden selv derpaa — at Fattigforstanderen blot godhedsfuldt „forvaltede hans Midler“, og indrømmede i det højeste, at han stundom modtog frivillige Gaver, som hans Æresfølelse ganske vist krympede sig ved, men som han af Hensyn til sine elskede Børn dog ikke mente at have Ret til ganske at afvise.

Blandt dem, der havde holdt sig borte fra Begravelsen, og hvis Fraværelse blev bemærket, var først og fremmest Købmand Villing og hans Kone. De havde ikke turdet udsætte sig for deres „hellige“ Kunders Mishag og var derfor bleven hjemme, skønt det særlig for Hr. Villing ingenlunde havde været let at give Afkald paa en Lejlighed til at repræsentere og være højtidelig og tale bevægede Ord om Døden, Skæbnen, Livets forunderlige Omskiftelser o. s. v. Det vindskibelige Ægtepar havde forøvrigt atter faaet en travl og gylden Periode. Villings standhaftige Tro paa Faguddannelsens Overlegenhed og endelige Sejr var ikke bleven gjort tilskamme. Under de sidste Aars stærke Optagethed af allehaande aandelige Spørgsmaal havde Menigheden hverken haft tilstrækkelig Sans eller Lejlighed til med nogen Energi at opretholde den „Forbrugsforening“, som Væver Hansen i sin Tid havde grundlagt til Styrkelse af Menigmands Selvstændighed, og Villings